

Вічний Скарб

www.lifesource.com.ua

10 років!

ЦЕНА ОЦЕНЕНОГО, КОТОРОГО ОЦЕНИЛИ

Что можно сдать в "Ломбард духовных драгоценностей"? Какова цена небесной Жемчужины?

4

СВОБОДА У ХРИСТІ

Свобода, яку Христос набув для віруючих у Нього й у Євангелії, полягає в їхньому звільненні від провини гріха...

5

ЛІТОПИСНА РОЗПОВІДЬ ПРО ПРОПОВІДЬ АПОСТОЛА АНДРІЯ НА ТЕРИТОРІЇ СКІФІЇ

Сказання про апостола Андрія вже давно з більш-менш достовірної легенди перейшло в розряд складових національної ідеї. Як і всі літописні сказання, легенда має не лише свої джерела, але й деякі риси осучаснення літописцями...

6

ПОЗИТИВНЕ ТЕЛЕБАЧЕННЯ

7

ТИМ, ЯКІ ЛЮБЛЯТЬ БОГА, ВСЕ СПРІЯЄ ДО ДОБРА

Опыт обращения и веры в Бога. «Отак і Дух допомагає нам у наших немочах; адже не знаємо, за що і як маємо молитися, але Сам Дух заступається [за нас] невимовними зітханнями» (Римл. 8:26).

8

ПРИВІТАННЯ ТА ПОБАЖАННЯ ВІД НАШИХ ЧИТАЧІВ

9

ЦЯ ЧУДОДІЙНА БУЗИНА

Застосування суцвіть бузини безпечне й ефективно при лікуванні гострих респіраторних захворювань, грипу, бронхіту та деяких інших захворювань, які супроводжуються підвищеною температурою тіла.

11

ДІЗНАЙСЯ ПЕРШИМ

12

Мудрі думки

Коли ви втрачаєте чистоту вашої свідомості, ваша душа стає полем битви для сатани. У вас з'являються сумніви і страхи, яких достатньо, щоб паралізувати вашу енергію і розчарувати вас.

Еллен Уайт

Справжні зірки загоряються зсередини.
Чарльз Манц

Будь-який день стане особливим, якщо після нього серцю і душі буде що згадати. Потрібна лише одна крупинка щастя, яка осяє наш день не лише тому, що ми самі її знайшли, а тому, що комусь її подарували...

Олена Сикирич

Часто нове життя починається з одного «вибач», «люблю», «давай допоможи» або «спробуймо разом», з простого «подивися, як гарно!», «як цікаво!», «як чудово!», «як важливо», зі щирого «дякую», почутого або сказаного!

Олена Сикирич

Звіт для орла

Орел – цар над усіма птахами – віддавна чув про незвичайний талант солов'я. Як добрий управитель, він прагнув переконатися, правду кажуть чи ні. Для цього він послав на перевірку двох своїх помічників: павича та жайворонка. Вони мали оцінити красу та спів соловейка. Посланці виконали свою місію і повернулися до орла.

Павич звітував першим:

– Соловейко має таке невиразне і миршаве пір'ячко, що аж смішно. Це настільки мене розчарувало, що я анітрохи не звернув уваги на його спів.

А жайворончок мовив:

– Голос солов'я настільки мене захопив, що я забув бодай оком кинути на його вбрання.

Кожен зауважує в інших те, що хоче в них побачити. Часто наші думки настільки нас поглинають, що ми зовсім не чуємо ближнього.

Швидко спливають роки. Ось уже й минуло десятиліття від дня виходу у світ першого номеру газети «Вічний Скарб». Часто запитують, хто започаткував газету, хто її вів протягом років, який відзук знаходить вона в серцях людей? На ці запитання я завжди відповідаю однозначно: нас надихав Господь. Усі ці роки Сам Бог благословляв і підтримував газету, і це є основною засадою її виховного та пізнавального значення, її популярності та визнання.

Директор видавництва
«Джерело життя», пастор
Василь Джулай

Що є СКАРБОМ? для вас?

Ви ніколи не замислювалися, чому християнська газета має назву «Вічний Скарб»? Можливо, називаючи газету «Вічний Скарб», редакція мала на увазі дорогоцінне каміння, діаманти, золото чи, може, долари та нерухомість? Утім нам відомо, що такі цінності тимчасові: як вони з'являються, так і зникають, бо продаються, губляться, руйнуються. Словом, це скарби далеко не вічні, а ми говоримо про вічний Скарб. Де ж він є і де його шукати? Відомо, що пошук справжнього скарбу вимагає передусім знання правильного шляху та орієнтовного плану його пошуку. І цей план вказаний у Святому Євангелії, на нього звертає увагу Сам Христос: «Дослідіть Писання! Бо ви думаєте через них мати вічне життя, – а вони свідчать про Мене» (Івана 5:39), «Пильнуй себе і навчання; тримайся цього, бо, роблячи так, і себе спасеш, і тих, що тебе слухають» (1 Тим. 4:16). Читайте також Ісаї 8:20, Псал. 119:105 та інші тексти, які вказують на місцезнаходження справжнього скарбу в Біблії, а також в літературі, яка ні на йоту не відхиляється від цього першоджерела – Святого Письма, не відволікає увагу читача від головного і не переключає несуттєві речі цього світу. Дуже важливо знайти й оцінювати те, що ми читаємо. Проаналізуйте власний досвід на предмет впливу легких повістей, романів, світських газет і журналів на ваш розум, здоров'я, настрої. Піддавшись спокусі читати популярні історії про вбивства, обман, полювання на розбійників, мафію, характерних для світських газет, ви дуже швидко втратите інтерес до серйозного читання біблійної літератури. Ваші моральні, духовні сили слабшатимуть, думки і почуття не задовольнятимуться Словом Божим, і ви непомітно станете заручниками діявольських намірів. Отже, нам варто принципово відмовитися від будь-якого легкого, беззмістовного читива, зберігати розум у здоровому тонусі, жити в єдності з Богом через Його Слово. Вказуючи на шлях спасіння, християнська література наповнює наше життя змістом, роблячи його більш піднесеним. Ті, чия увага не зіпсована читанням різноманітних вигаданих історій, знайдуть у Біблії та християнській періодиці більш цікаві та корисні теми.

Дорогі друзі, запам'ятайте, що вогор усякої правди завжди намагатиметься відірвати вас від дослідження Істини Божої та завести в тенета пустоти і гріха. Тож не піддавайтесь. Тримайтеся за Божу руку. Уважно поглянувши на життя, історію, природу, ми переконаємося, що вічним Скарбом, який не змінюється у віках, не знецінюється як гроші, не припадає пилом і не тьмяніє, як коштовності, є Боже Слово, Євангеліє, пророцтва і настанови. Це біблійні доктрини, які не тільки старіють, а навпаки – стають ще більш актуальними з наближенням часу Другого приходу Господа на Землю.

Яке ж завдання ставить перед собою газета «Вічний Скарб», на які цінності орієнтує вона читачів? Насамперед слід зазначити, що це періодичне видання виконує ту ж місію, яка була у Предтечі Першого приходу Христа – Івана Хрестителя, а саме: очистити і приготувати дорогу для Приходу Господа Ісуса Христа. Цій одній з найурочистіших і найславніших істин, відкритих у Біблії, присвячуються статті та духовні роздуми чи не в кожному номері газети.

Про неодмінний Другий прихід Господа свідчать багатопланові статті християнської письменниці Еллен Уайт, роздуми в рубриці «Євангеліє і Декалог» пастора Ігоря Корещука, доктора богослов'я Ростислава Волкославського, богословів Олександра Лисичного, Олександра Болотнікова, Всеволода Добрянського, авторів перекладної літератури Деррека Морріса, Лорана Уейда та багатьох інших.

Також на сторінках газети часто порушується питання змісту життя. Газета не залишає людину в безвиході, а дає надію, вказує на світ любові, не такої, як дає світ, а справжньої, заснованої на жертвованому служінні Богові та людям. Ці теми широко висвітлюють на сторінках газети наші автори: Володимир Алексеєнко «Як зробити правильний вибір», Олена Козленко «Ніч перед Пасхою», Галина Найда «Дитбудинок, у якому зіграються серця».

Теорія еволюції існує багато років, але й досі нічого не довела. Зреш-

тою, це лише теорія, і до того ж дуже проблематична, «але ми не повинні дозволяти, щоб щось утримувало нас від справжньої істини, – пише в одній зі своїх статей доктор медичних наук Володимир Малюк, – Ісус сказав: «Я дорога, і правда, і життя» (Івана 14:6)». Це гарна відправна точка до призначеного Богом місця зустрічі під час Його Другого приходу. Проте для початку нам потрібно врегулювати свої стосунки з Господом Ісусом, не дозволити гордості чи упередженості захопити нас читанням легковажної й навіть шкідливої для духу та тіла літератури. Що нам потрібно знати, так це те, що врешті-решт ми зустрінемося зі своїм Творцем. Ми можемо прийняти Його прощення і вічне спасіння через Христа або ж відкинути Його дивну благодать. Вибирати – нам! (Екл. 11:9, 12:14).

Всевишній Господь говорить: «...Не прагну смерті несправедливого, а тільки щоб вернути несправедливого з дороги його, і буде він жити!» (Єзек. 33:11).

Газета постійно звертається до питання укріплення віри за допомогою молитви. Її читачі відкривають свої серця Богові як Другові-Отцю. І це не тому, що Богу не відомо, хто ми є, а для того, щоб допомогти собі прийняти Його, адже молитва наближає не Бога до нас, а нас до Бога.

«Разбей безысходность верой, Отчаяние – молитвой, Небо дает силы не мерой Силу в бурях и битвах», – пише відома поетеса Наталя Щеглова.

Багато газетних статей присвячені темі християнської віри, бо «без віри неможливо догодити Богові» (Євр. 11:6). І водночас ці статті попереджають читачів про небезпеку формалізму у вірі та молитві. Формалізм – це зовнішність без змісту, це поклоніння власному «я», це спроба своїми силами завоювати Небо, інакше кажучи, це небезпечне будівництво Вавилонської башти.

У газеті міститься чимало настанов і для молоді, і для людей старшого віку. Ці настанови закликають людину не лише не робити зла, але й не

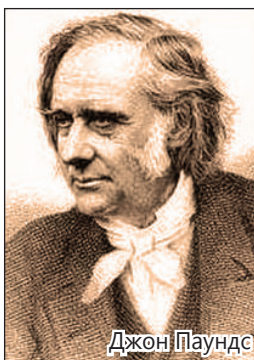

„Школа бездомних“

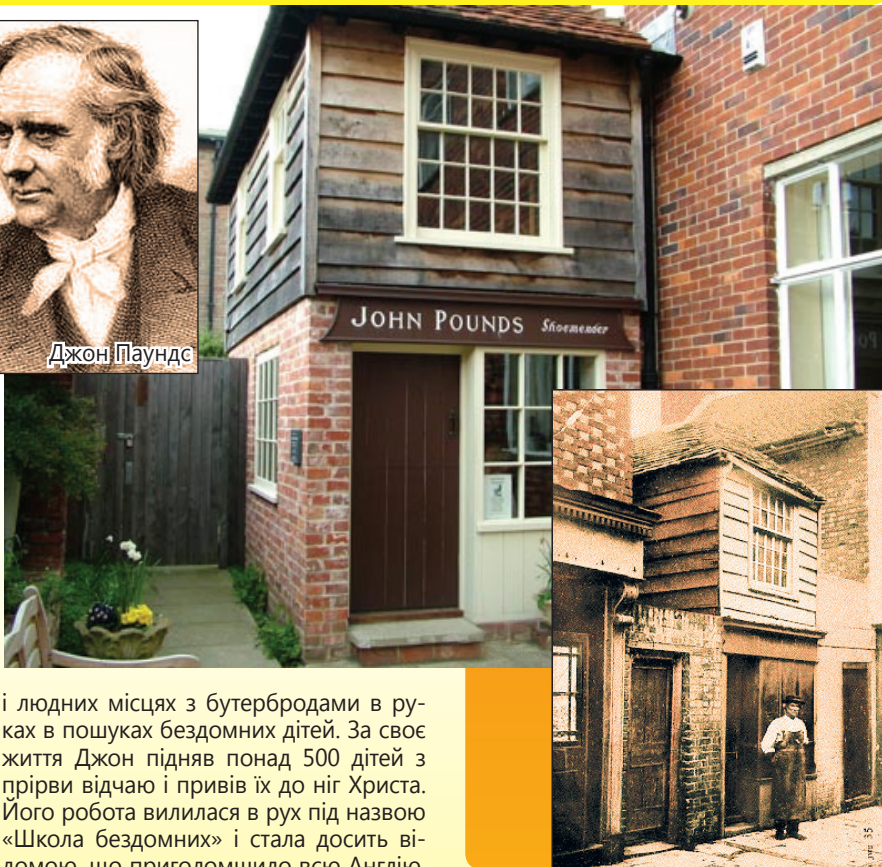
Джон Паундс був молодим сильним докером (докер – портовий вантажник). Він працював за двох. Одного разу залізши на щоглу буксирного судна, він послизнувся і впав у трюм. Лікарі виявили в постраждалого багато переломів. Два роки бідолаха Джон був прикутий до ліжка. Його кістки зрослися криво, і біль не залишав його. Від нудьги він почав вивчати Святе Письмо.

Вставши з ліжка, Джон почав шукати хоча б якусь роботу для нещасного каліки. Один милосердний чоботар взяв його в підмайстри. Цілий день Джон сидів, нахилившись над столом з Біблією на колінах. Через декілька років він мав уже достатньо грошей, щоб відкрити власну майстерню.

Якось Джон виготовив пару черевиків для свого племінника-каліки, якого прихистив у своєму будинку. Один багатий клієнт, побачивши це взуття, посприяв популярності майстерні Джона, і з часом він почав виконувати замовлення для дітей з усілякими ортопедичними проблемами. Проте цим його служіння для обездоленних дітей не обмежалося. Він почав з того, що надав притулок декільком бездомним дітям, яких годував, вчив читати і яким розповідав про Бога. Його майстерня стала відомою під назвою «Школа бездомних». А Джона все частіше бачили в парках

Джон Паундс

і людних місцях з бутербродами в руках в пошуках бездомних дітей. За своє життя Джон підняв понад 500 дітей з прірви відчаю і привів їх до ніг Христа. Його робота вилилася в рух під назвою «Школа бездомних» і стала досить відомою, що приголомшило всю Англію. Були прийняті навіть деякі закони щодо створення шкіл для бездомних дітей, а також вечірніх шкіл, в яких першою книгою для занять була Біблія.

Джон Паундс помер 1 січня 1839 р., його оплакувала вся Англія. Громадя-

ни поставили йому пам'ятник, на якому написали: «І будеш блаженний, бо не мають чим тобі віддати; віддасться ж тобі у воскресінні праведних!» (Луки 14:14).

мислити про нього, тобто зберігати чистоту думки і мотивів.

Кожна стаття газети так чи інакше розкриває вчення Христа, Його спасительну любов і План спасіння. Адже центральна подія історії світу – Голгофа; життя і діяльність Господа Ісуса – чудо; а викуплення гріхів людства – любов Божа, яка перевершує наше розуміння. Тому всі газетні матеріали христоцентричні, адже Христос – основа нашого духовного росту. Услід за апостолом Павлом газета закликає читачів примиритися з Богом через смерть Його Сина, адже «примирившись, спасемося Його життям» (Римл. 5:10). Спасительна Божа любов спрямовує людей до старанного дотримання Заповідей Божих, попереджує про небезпеку містичних вірувань, спиритизму, допомагає покращити якість життя, руйнує перепони, які відділяють людей від суспільства й один від одного. Великою перевагою для нас є факт постійності, незмінності Божого Закону. Божі норми залишаються непорушними. Людська цивілізація у своєму розвитку йде шляхом створення нових моральних проблем,

але Бог завжди залишається однаково люблячим, терпеливим, милосердним. Він не залишає нас на одинці з труднощами, коли ми живемо за Його Законом. Проте якщо ми свідомо відкидаємо Божий Закон, то вже не можемо розраховувати на Його охорону і благословення. Тому газета майже щороку друкує коментарі до кожної з десяти Заповідей. Їх охоче читають, перепишують і поширюють наші читачі.

Ми дуже хочемо, щоб християнська преса завжди була символом тієї роботи, яку Господь бажає здійснити на землі. Стаючи на стежину виконання Божої волі, ми беремо на себе не легке завдання. Повернути гармонію в стосунки людини з Богом можна лише шляхом перебування в єдності зі Всевишнім через молитву, спілкування з Церквою та вивчення Біблії. Нехай наші статті, роздуми, замітки допоможуть кожному зрозуміти, чого чекає від нас Спаситель, і прийняти рішення назавжди зробити Ісуса Христа своїм найголовнішим Скарбом.

Щоб газета розвивалася, їй, як і людині, потрібна здорова їжа, чим є Слово Боже.

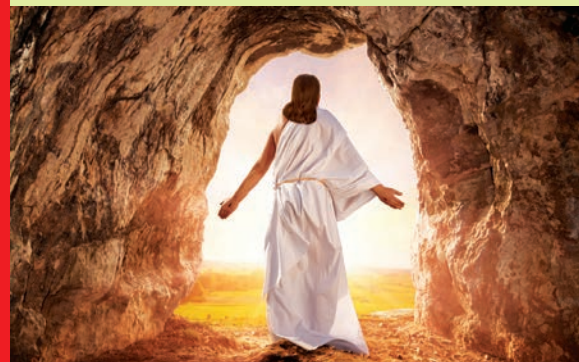
Тому головним завданням газети залишається проповідь про вчення Христа, Його волю, Його жертвний подвиг. Отже, дорогі автори та дописувачі статей, кореспондентів, інформацій для газети, керуйтеся передусім, Словом Божим.

**«Бо де
ваш скарб,
там буде й
ваше серце»
(Матв. 6:21).**

Христос воскрес!

Христос воскрес! И в этих двух словах Такая мощь, победа и свобода! Но это может только тот понять, Кто сердцем растворился в Слове Бога. Христос воскрес! Воскрес! Воскрес! Воскрес! Ликует сердце, представляя ясно, Как это было: как зажегся свет В Его учениках и... тьма погасла, Как преклонился перед Ним Фома, Не веря раньше в чудо воскресенья, Как в трепете Мария ожила, Как Иоанн и Петр пришли в волнение... Воскрес Господь! Отвален гроба камень. Огромный груз вины упал с моей души, И грех прощен. Иисус сказал: «Я с вами До века окончанья, во все дни». Я восхищаюсь подвигом Любви, И Неба торжество в моем спасенном сердце. Оставил на земле Христос следы, Чтоб шли за Ним мы с радостною песней. Сегодня, через много сотен лет, Склоняюсь я к Его ногам смиренно. Пред взором мысленно Голгофский крест И величайшая из всех побед Победа!

Тамара Резникова

Лісоруби

Два лісоруби працювали в лісі. кожен мав зрубати по дереву. Деревина мали грубісні міцні стовбури. Обидва лісоруби послуговувалися сокирами з неабиякою вправністю, проте кожен робив це по-своєму. Перший рубав дерево завзято і наполегливо, зупинявся лише на мить, аби передихнути. Другий же щогодини робив собі тривалу перерву.

Почало темніти, перший зробив тільки половину справи. Він так стомився, що вже не годен був і сокири підняти. А другий, нехай це здається неймовірним, таки зрубав своє дерево. Лісоруби починали одночасно, і дерева були однаковісні.

Перший не повірив своїм очам: «Нічого не розумію! Ти щогодини відпочивав. Як тобі вдалося скінчити так швидко?»

Другий, усміхаючись, відповів: «Ти бачив, що я щогодини робив перерву. Проте ти не помітив, що перепочинок я використовував для того, аби підгострити сокиру».

Твоя душа – наче гостра сокира. Не дозволяй, щоб вона затупилася. Щодня потроху її гостри.

1. Підними голову і наблизься до Неба, молись.
2. Щодня обіймай тих, кого любиш, і скажи кожному з них: «Ти для мене цінний».
3. Зроби щось приємне для близьких.
4. Знайди десять хвилин, аби послуhati музику.
5. Святкуй річницю та дні народження з найближчими людьми.
6. Допомогай тим, хто потребує цього.
7. Усміхайся.
8. Коли тільки з'являється можливість, виходь на прогулянку.

ТАК

БУДЕ

НЕ ЗАВЖДИ

Це було під час гонін на християн. В одному селищі жила християнська родина. Батькові було важко прогудувати дружину і маленьких дітей, хоча він працював, не покладаючи рук. Проте весь свій смуток він виливав Господові й вірив, що колись усе зміниться на краще.

Якось, щоб підбадьорити і себе, і родину, чоловік вирізав на дощечці слова: «ТАК БУДЕ НЕ ЗАВЖДИ». І повісив напис на видному місці в домі.

Минули роки гонін, настав час достатку та свободи. Виросли діти, з'явилися внуки. Зібралися вони за розкішно накритим столом у батьківському домі. Помітилися, подякувавши Господу за послані дари.

Раптом старший син помітив стару табличку. – Давай знімемо, – говорить батькові, – так не хочеться згадувати про ті важкі часи. Адже тепер усе позаду.

– Ні, діти мої, нехай висить. Пам'ятайте, що і ТАК теж БУДЕ НЕ ЗАВЖДИ. І навчайте цього своїх дітей. Потрібно вміти за все дякувати Господу. Важкі часи – спасибі за випробування. Легко тобі живеться – спасибі за достаток. Тільки той уміє бути вдячним, хто завжди пам'ятає про вічність.

Провідник

Під час Другої світової війни загін англійських солдатів отримав наказ провести розвідку в зоні туніської пустелі. Для безпечності під час мандрівки військовим запропонували взяти із собою арабського провідника. Інтелігентний британський лейтенант, маючи досвід в орієнтуванні на місцевості, вважав залежність від неграмотного тубільця неповагою до прапора армії. 12 лютого 1942 року загін вирушив у дорогу. Проте солдати не дійшли до місця призначення. Ніхто нічого не міг сказати про долю англійського лейтенанта та його 30 супутників. Та через тиждень літак знайшов їхні останки в пустелі: всі вони були висушені сонцем Сахари. Журнал лейтенанта залишився рапортом його безумства, адже він відмовився від провідника... В історії трагічного кінця англійського загону я знайшов для себе перший аргумент, заради якого будь-яка людина зі здоровим глуздом, вибере підкорення Христу: ні в кому іншому я не знайду допомоги і захисту.

Життя, як і Сахара, – це невідома місцевість, де диявол і його спільники розставили свої орієнтири. Я не в змозі передбачити сюрпризи, які принесе мені майбутнє. Ось чому Всезнаючий Небесний Провідник – мій найкращий вибір. Я відмовляюся віддатися на волю долі в долині смерті. Я прошу Його стати «водієм» мого автомобіля. Безумовно, послух Йому є передумовою впевненості та спокою за будь-яких обставин. Я із задоволенням свідчу про це після 30 років подорожі під Його прапором.

«Цена Оцененного, Которого оценили»...

Ольга Стасюк

Ломбард¹... Старинное слово времен Достоевского, вышедшее у советских граждан из употребления (схожие функции тогда выполнял комиссионный магазин). Сегодня оно возвращается в современный лексикон, становясь названием определенных кредитных учреждений.

Представьте себе вывеску из золоченых букв: «Ломбард драгоценностей»... Уверена, уважаемый читатель, что в Вашем воображении, как и в моем, когда я впервые увидела подобное название, нарисовалась картина, описанная на первых страницах «Преступления и наказания». «Преогромнейший» дом, заселенный всякими промышленниками – портными, слесарями, кухарками, разными немцами, девицами... На его четвертом этаже – оклеенная желтыми обоями, обставленная старой мебелью из желтого дерева старая двухкомнатная квартира скупой, неприветливой, всех подозревающей старухи, ростовщицы Алены Ивановны...

Нынешний ломбард, несомненно, отличается от того же заведения XIX века. Современный интерьер, уютные помещения, приятное обслуживание. Приемочный вестибюль с небольшим окном для сдавателя², специальный зал с прилавками (совсем не похожими на старый, скрипучий комод Алены Ивановны), на которых красуются заклады, выставленные на продажу. Изменился и сдаватель – тогда это был преимущественно бедный люд: студенты, разорившиеся дворяне, опустившиеся «на дно» горожане. Сегодня в довольно длинной очереди у приемочного окна мы можем встретить достаточно обеспеченных людей. Единственная схожесть столь разных картин, описывающих ломбард из романа Достоевского и современный, – вопрос сдавателя: «Сколько же дадут?» Действительно, сколько?

– И сколько же Вы хотите получить за эту жемчужину? – слышится вопрос из приемочного окна.

– Меня удовлетворяет 30 рублей...

Мы заглядываем через плечо сдавателя – у него в руках огромная, величиной с голубиное яйцо, неопикуемой красоты белоснежная жемчужина...

Примите, уважаемый читатель, это измышление автора статьи как современную притчу – антипод знаменитой евангельской притчи о драгоценной жемчужине. Напомним ее содержание: «Еще подобно Царство Небесное купцу, ищущему хороших жемчужин, который, нашед одну драгоценную жемчужину, пошел и продал все, что имел, и купил ее» (Мф. 13:45, 46).

Ломбард жизни... Вывеска с позолоченными буквами: «Ломбард духовных драгоценностей»... Здесь Христос не расскажет притчу о купце, ибо здесь нет купца... Даже нет торговца, ибо тот навсегда расстается с жемчужиной. В «Ломбарде духовных драгоценностей» есть только сдаватель-лаодикиец, не продающий и не покупающий (не холодный и не горячий), а только закладывающий жемчужину, – авось пригодится. Удобно, не правда ли? Заложил, получил кое-что взамен, а понадобится – выкупил обратно. Но почему же он закладывает за бесценок? Почему довольствуется ничтожно малой, мизерной платой? Разве истинная, непреходящая ценность жемчужины изменилась? Нисколько! Тогда что же случилось? И, вообще, как к нему попала жемчужина евангельского купца? Постояйте-ка... А может быть, сдаватель и есть тот самый евангельский купец? Может быть, за две тысячи лет с ним произошла страшная метаморфоза, и купец превратился в современного сдавателя ломбарда? Может быть, тот самый купец, который некогда приобрел жемчужину ценой всего, что имел, теперь ее же закладывает за цену смехотворную, за ничтожные гроши?

Приглашаю вас, друзья, разобраться в данной проблеме. Для этого обратимся к знаменитой тавтологии евангелиста

«Еще подобно Царство Небесное купцу, ищущему хороших жемчужин, который, нашед одну драгоценную жемчужину, пошел и продал все, что имел, и купил ее» (Матф. 13:45, 46).

Матфея, словам, дышащим глубочайшей скорбью, смешанной с горькой иронией:

«И взяли тридцать сребренников, цену Оцененного, Которого оценили сыны Израиля» (Мф. 27:9). «Цена Оцененного, Которого оценили»...

Матфей не объясняет, почему произошло подобное обесценивание, он только констатирует три поразительных факта:

1. Цена – тридцать сребренников!
2. Оцененный – Святой Израилев!
3. Оценивающие – сыны Израилевы!!!

Вы чувствуете, как в тексте подчеркивается нарастание удивления и возмущения?

- Какая же цена?
- Всего тридцать сребренников!
- А кого это так дешево оценили?
- Святого Израилева!!
- И кто же выставил такую цену?
- Сыны Израиля!!!

1. ЦЕНА

Пророк Захария, чье предсказание цитирует Матфей, иронизирует на грани сарказма: «Высокая цена, в какую они оценили Меня» (Зах. 11:13).

Сдаватель ломбарда колоссально продешевил! Почему? Тому есть только одно логическое объяснение: он не знает истинной цены Жемчужины... Она ему неведома... Почему же? Да потому, что он никогда не был истинным, евангельским купцом, «купившим» Жемчужину за все у него имеющееся! В «Ломбарде духовных драгоценностей» нет и никогда не будет евангельского купца! Здесь можно встретить только или его внука, который вообще не покупал драгоценнейшую Жемчужину, ибо она досталась ему по наследству как семейная реликвия, или «купца» другого рода, «закладывающего» Жемчужину за бесценок только потому, что купил ее «по дешевке», а не за цену всего, чем обладал! Он, подобно Анании и Сапфире, припрятал кое-что для себя, он не все сложил у ног Господа, утаив часть из собственного имения... Как первому сдавателю, так и второму неведомо, что для того, чтобы стать купцом, «ищущим хороших жемчужин», он должен вначале стать продавцом всего своего состояния! Если же он что-то оставил непроданным, ему никогда не понять истинной цены Жемчужины.

«Есть некоторые люди, которые как будто всегда ищут небесную Жемчужину. Но они не оставили своих плохих привычек окончательно. Они не умирают для себя, чтобы Христос мог жить в них. Потому не находят драгоценной Жемчужины. Они не победили честолюбия и любви к светским прелестям. Они не берут своего креста и не следуют за Христом дорогой самоотречения и жертвы. Почти христиане, они не вполне христиане; они, кажется, близки к Царству Небесному, но не могут войти в него. Почти, но не окончательно

спасенные, означает не почти, а окончательно погибшие».³

Что, уважаемый читатель, из своего «имения» мы припрятали для себя? Что мы еще «не продали», чтобы приобрести Жемчужину? Плохие черты характера? Взятый на себя грех? Или недоброе чувства? А возможно, нечистую любовную связь? На побуждение Духа Божьего раскаяться и оставить все это мы повторим вместе с известным сдавцом⁴: «К чему такая трата?»

...Звонит незнакомая девушка, просит совета:

– Вы знаете, я влюбилась в женатого мужчину и выхожу за него замуж.

– Но Вас же исключат из Церкви!

– Подумаешь, приму повторное крещение...

...Сдам в ломбард, а когда понадобится, выкуплю... Сдаватель, сдавец... В современном лексиконе определенного общества слово сдать имеет то же значение, что и предать...

А фамилия-то жениха девушки – Нищий... Сдать драгоценную Жемчужину, променять Того, «Кто лучше десяти тысяч других», Того, Кто – наибольшая драгоценность Неба, на Нищего? «Высокая цена, в какую они оценили Меня»... «О, если бы никогда не прозвучала мысль, что нищие более достойны... нежели Христос!».⁵

Каких «нищих», уважаемый читатель, мы ценим выше Христа? Светских друзей, и потому потихоньку выпиваем в их кругу? Или сотрудников, и поэтому выходим в субботу на работу? Или партнеров по бизнесу, и оттого наше «дело» не сияет чистотой? Какую цену мы запрашиваем для Жемчужины Вселенной в ломбарде жизни?

Всякому городу нрав и права;
Всякий имеет свой ум голова;
Всякому сердцу своя есть любовь,
Всякому горлу свой есть вкус каков...
Петр для чинов углы панские трет,
Федька-купец при аршине все лжет.
Тот строит дом свой на новый манер,
Тот все в процентах, пожалуй, поверь!..
Тот непрестанно стягает грунта,
Сей иностранцы заводят скота.
Те формируют на ловлю собак,
Сих шумит дом от гостей, как кабак...
Строит на свой тон юриста права,
С диспут студенту трещит голова.
Тех беспокоит Венерин амур,
Всякому голову мучит свой дур...

Григорий Сковорода

«Если угодно вам, то дайте Мне плату Мою» (Зах. 11:12). Что дадим мы? Тридцать сребренников или все, что имеем?

«Лишь немногие понимают, что значит для них Христос. Если бы люди понимали это, то... не нашлось бы ничего слишком драгоценного, чего нельзя было бы отдать ради Христа. Никакое самоотречение или самопожертвование ради Него не казалось бы таким чрезвычайным, чтобы его невозможно было перенести».⁶

Ігор Корещук

СВОБОДА у Христі

Продовження.

Початок читайте у №4/2013

НАСЛІДКИ НЕПРАВДИВОЇ СВОБОДИ

Павло каже, що вони жили в переступах і гріхах. При цьому він вживає дуже цікаві слова. Слово «хамартіа» означає гріх, за словником мисливців – промах. Стріла лучника не потрапила в ціль, стався промах – ось і «хамартіа». Гріх – це відмова знайти мету життя.

У нас досить часто виникає хибне уявлення про гріх. Ми легко погоджуємося з тим, що грабіжники, вбивці, п'яниці – це грішники; а оскільки більшість із нас – порядні громадяни, то вважаємо в глибині душі, що маємо мало спільного з гріхом. Ми б навіть почали обурюватися, якби хтось назвав нас грішниками, які заслуговують пекла. Але слово «хамартіа» чітко показує нам, що таке гріх: це промах у тому, ким ми повинні й могли би бути.

ГРІХ СМЕРТЕЛЬНИЙ

1. ГРІХ ВБИВАЄ БЕЗВИННИСТЬ.

Людина, котра згрішила, – вже інша людина. Психологія навчає нас того, що людина нічого не забуває. Можливо, нам здається, що ми щось забули; але все, що ми коли-небудь робили, бачили або чули, зберігається в нашій підсвідомості. Гріх залишає відбиток на нашій особистості, на наших рішеннях та виборах. Ми вже не будемо такими, як раніше. Гріх вбиває безвинність.

2. ГРІХ УБИВАЄ ІДЕАЛИ. Життя багатьох людей являє собою деякою мірою трагічний процес. Спершу людина з жахом дивиться на деякі негативні явища. Потім у неї виникає спокуса порушити закон. Проте якщо вона і згрішила, то відчуває себе нещасливою, її пригнічує усвідомлення того, що вона вчинила беззаконня. Але після того, як людина неодноразово повторює гріх, вона вже не відчуває таких сильних мук сумління. Кожен гріх веде до того, що наступного разу грішити стає простіше. Гріх – це своєрідне самогубство, бо він вбиває святі та вічні ідеали, заради яких варто жити.

3. ВРЕШТІ-РЕШТ, ГРІХ УБИВАЄ ВОЛЮ ЛЮДИНИ. Спершу людина піддається якійсь спокусі або насолоді, тому що хоче її спробувати. Але згодом вона вдається до них, бо вже не може інакше чинити. Коли щось стало звичкою, тоді вже недалеко до того, аби воно стало необхідністю та залежністю. Якщо людина дозволила якійсь звичці або забороненому задоволенню оволодіти собою, то неодмінно стає рабом цього

гріха. Як свідчить стародавнє прислів'я: «Хто посіяв вчинок – пожне звичку; якщо ж посіяв звичку – пожне характер; посіяв характер – пожне долю».

Тому узагальнимо: гріх володіє вбивчою силою. Він вбиває безвинність. Він може бути прощений та знятий, але результат його залишається і відображається на нашому естві та характері. Як сказав Ориген: «Шрами залишаються». Гріх вбиває ідеали: люди починають без жодних мук сумління робити те, на що раніше дивилися з жахом, і поступово морально деградує. І, нарешті, гріх вбиває волю: він настільки оволодіває людиною, що та більше не спроможна без сили згори звільнитися від нього.

Які ж ЗАСОБИ використовує Христос, щоб зробити нас вільними? «І пізнаєте істину, а істина вас вільними зробить» (Івана 8:32). Але поняття істини є таким загальним, що, можливо, хтось запитав: «А що конкретно маєтись на увазі?» Одне з біблійних визначень істини свідчить: «Правда Твоя – правда вічна, а Закон Твій – то істина» (Псал. 119:142).

У коментарі до реформатського Вестмінстерського віросповідання є такі слова: «Свобода, яку Христос здобув для віруючих у Нього й у Євангелії, полягає в їхньому звільненні від провини гріха... Усі моральні принципи й орієнтири, які були до Христа, залишилися незмінними й у новозавітний час, але тепер віруючі знайшли більшу свободу, звільнившись від ярма церемоніального закону, що тяжило над юдеями» (Вестмінстерське віросповідання, розділ XX, с. 643-644). Саме від цього церемоніально-обрядового рабства запрошує звільнитися Павло в Посланні до галатів.

цього «улова» і поспостеріть в глаза Дарителя?

А если вдруг мы обнаружим Его со «связанными руками» и поймем, что «улова» больше не будет, что тогда? Не напишут ли и о нас: «Оставивши Его, все бежали»?

3. ОЦЕНИВАЮЩИЕ

Кто мы с Вами, уважаемый читатель, купец или сдатель ломбарда? Мы покупаем или сдаем? В Церкви никогда не было третьего – зрителя. Все, абсолютно все задействованы в великом жизненном торжище.

Многие из нас, вступившие в завет с Господом, расценивают этот завет, как некий договор, или попросту – торг! «Ты – мне», а «я – Тебе»...

А если прекратится «Ты – мне»? Останется ли у нас «я – Тебе»?

У Иова осталось: «Вот, Он убивает меня; но я буду надеяться» (Иова 13:15). Осталось и у Аввакума: «Хотя бы не рас-

Инакше, якби йшлося про Декалог, то яких свобод позбавляє нас кожна із Десяти Заповідей Божого морально-го Закону? Вона навпаки, подібно до огорожі, захищає нас від насильства та беззаконня.

Виявляється, що хоч виконанням Закону ми не заробляємо Божого Царства, але, не виконуючи Божих Заповідей, ми не потрапимо на Небеса і не зможемо спастися. Про це ж свідчить остання книга Біблії Об'явлення: «А ляхливим, і невірним, і нечистим, і вбивцям, і тим, що чинять розпусту та чари, ідолопоклонникам, і всіх неправдомовцям – їхня частка в озері, що горить вогнем і сіркою, що є другою смертю» (Об'явл. 21:8).

Чи пожинає людина, спасенна благодаттю Христовою, благословення Божі вже тут на Землі, якщо дотримується Божих Заповідей? Господь, відповідаючи, промовляє: «Мир великий для тих, хто кохає Закона Твого, – і не мають вони спотикання» (Псал. 119:165). Український переклад Біблії Івана Хоменка подає: «Глибокий мир тим, що Закон Твій люблять, – вони не спіткнуться».

Колись відомий британський письменник, лауреат Нобелівської премії в галузі літератури Бернард Шоу сказав: «Свобода – це відповідальність. Ось чому всі її так бояться!» А видатний німецький письменник ХХ століття Ерх Ремарк вважав: «Вільним може вважатися лише той, хто втратив все, заради чого варто було жити». Якщо Бог, Котрого ви знаєте, гідний любові, довіри, поваги і послуху, то промовте разом із псалмистом: «І буду ходити в широкості, бо наказів Твоїх я шукаю» (Псал. 119:45).

цвела смоковница и не было плода на виноградных лозах, и масла не изменила, и нива не дала пищи... но и тогда я буду радоваться о Господе и веселиться о Боге спасения моего» (Ав. 3:17, 18). И у Асафа осталось: «Кто мне на небе? И с Тобою ничего не хочу на земле» (Пс. 72:25). Осталось и у апостола Павла: «Ибо что для меня было преимуществом, то ради Христа я почел тщетно. Да и все почитаю тщетно ради превосходства познания Христа Иисуса, Господа моего: для Него я от всего отказался, и все почитаю за сор, чтобы приобрести Христа» (Флп. 3:7, 8).

А у нас останется? – Останется только у Остатка... Только он пройдет через горнило последнего испытания, когда от «Ты – мне» не останется ничего! Останутся только Сам Оцененный и те, которые оценили Его. Не Его благословения, не Его хлеб и рыбу, а Его Самого: «Возлюбленный мой... лучше десяти тысяч других. Голова Его – чис-

Мудрі думки

Бог хоче, щоб ми зрозуміли, як щиро і ніжно Його серце сумує за нами. Господь запрошує нас довірити наші випробування Його співчуттю, наші скорботи – Його любові, наші рани – Його зціленню, наші слабкості – Його силі, нашу порожнечу – Його повноті. Ще ніколи не було такого, щоб той, хто прийшов до Нього, розчарувався. «Приглядайтесь до Нього – й засяєте, і не посоромляться ваші обличчя!» (Псал. 34:6)

У кожному зимовому серці прихована тріпотлива весна, а за покровом кожної ночі – усміхнений світанок.

Джебран Халіль Джебран

Найкращий син

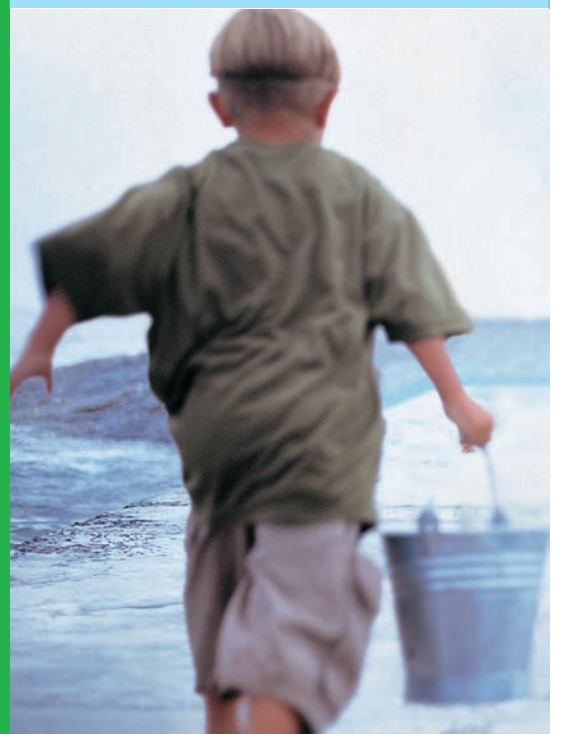
Зібралися біля криниці три жінки. Дві з них стали одна поперед одної хвалити своїх синів. Одна говорить, що її син серед усіх найкрасивіший, найсильніший і найрозумніший. Друга – про свого те ж саме. А третя стоїть поряд і мовчить. Дві перші запитують її, чому вона мовчить. А вона говорить, що він звичайний, нічим не примітний.

Пішли жінки з важкими відрами додому. А на зустріч їм ідуть сини. Син першої робить колесо, ходить на руках, кидає важке каміння. А мати радіє: дивиться, мовляв, який він у мене.

Син другої став посеред дороги і співає, мов соловей, і танцює. А мати задоволена. А син третьої підбіг до матері, взяв відро і поніс додому.

Проходив повз них старець. Дві жінки підбігли до нього і просять розсудити: чий же син найкращий. А старець відповідає:

– А де ж ваші сини, я бачив лише одного, – і показав на того, що поніс відро.

2. ОЦЕНЕННЫЙ

«Наш Искупитель – настолько драгоценная Жемчужина, что все другое в сравнении с Ним можно считать потерей». Господь – это все Небо!»

Мы согласны с такой оценкой небесной Жемчужины? Скажите, уважаемый христианин, что нас привлекает в Христе? Почему мы последовали за Ним? Каковы наши самые сокровенные мотивы? Не скажет ли о нас Господь с глубокой сердечной болью: «Вы ищете Меня... потому что съели хлеб и сделались сытыми» (Ин. 6:26, пер. оригинала). Что мы ценим больше: хлеб, которым Он нас кормит, или Его Самого, как Хлеб, сошедший с Небес? Дар или Дарителя?

Готовы ли мы, получив огромный «улов» в нашем деле, «оставить все и последовать за Иисусом», как потрясенные рыбаки на берегу Галилейского моря? Готовы ли вы отвернуться от

тое золото... Руки Его – золотые кругляки, усаженные топазами; лоно Его – как изваяние из слоновой кости, обложенное сапфирами; голени Его – мраморные столбы, поставленные на золотых подножиях... Вот Кто Возлюбленный мой, и вот Кто Друг мой» (П.Песн. 5:10, 11, 14 – 16)*.

¹ Кредитное учреждение, ссужающее деньги под залог движимого имущества. Впервые учреждено в 15 веке во Франции ростовщиками, выходцами из Ломбардии – провинции в северной Италии.

² Старинное слово из Толкового словаря В. Даля, одно из значений которого – «личность, закладывающая в ломбард».

³ Уайт Э. Наглядные уроки Христа, с. 118.

⁴ Старинное слово, означающее «предатель».

⁵ Уайт Э. Желание веков, с. 565.

⁶ Уайт Э. Желание веков, с. 565.

⁷ Уайт Э. Наглядные уроки Христа, с. 115; см. Желание веков, 565.

* В цитируемом тексте некоторые строчные буквы заменены прописными автором статьи. – Примеч. ред.

Літописна розповідь про проповідь апостола Андрія на території Скіфії

Віталій НЕРОБА,
магістр
релігієзнавства

ДЖЕРЕЛА РАНЬОГО ХРИСТИАНСТВА ВКАЗУЮТЬ НА ТЕ, ЩО АПОСТОЛ АНДРІЙ ПРОПОВІДУВАВ НА ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЕЛЬ. ПРО ЦЕ ПОВІДОМЛЯЄ Й ЛЕГЕНДА ПРО АНДРІЯ, ЗАПИСАНА В «ПОВІСТІ МИНУЛИХ ЛІТ». ЯКЩО ЦЕЙ ПРАДАВНИЙ ПЕРЕКАЗ СПРАВДІ МАВ МІСЦЕ В ІСТОРІЇ, ТО ЯК ЙОГО ЗРОЗУМІТИ СУЧАСНІЙ ЛЮДИНІ, ЯКА КЕРУЄТЬСЯ ЗОВСІМ ІНШИМИ УЯВЛЕННЯМИ? ДЛЯ ЦЬОГО НЕОБХІДНО ЗВЕРНУТИСЯ ДО СТАРОДАВНІХ ДОКУМЕНТІВ, ЯКІ ЗРОЗУМІЛО ВІДОБРАЖАЮТЬ СВІТОГЛЯД ХРИСТИЯН ПЕРШОГО СТОЛІТТЯ НАШОЇ ЕРИ.

Сказання про апостола Андрія вже давно з більш-менш достовірної легенди перейшло в розряд складових національної ідеї. Як і всі літописні сказання, легенда має не лише свої джерела, але й деякі риси осучаснення літописцями, котрі записали її відповідно до реалій XIV ст., а не I-го, коли жив апостол Андрій. Тому легенду про Андрія необхідно досліджувати й аналізувати на підставі реалій I століття, тобто зрозуміти, який зміст міг вкладати сам Андрій у сказане ним на Київських горах, і відокремити факти від домислів.

ТРИ ОСНОВНІ ДЕТАЛІ ЛЕГЕНДИ

Ось як звучить прадавній, датований 1377 роком, Лаврентіївський літопис про апостола Андрія на дніпровських пагорбах у перекладі сучасною мовою: «Андрій прибув у Дніпровське устя, а звідти пішов угору по Дніпру. Трапилося так, що він прийшов [в одне місце й зупинився там на нічліг] під гори на березі. А вранці він підвісив і сказав своїм учням: "Чи бачите ви ті гори? На горах тих засяє благодать Божа, тут постане місто велике, і Бог побудує багато церков". І зійшов Андрій на ті гори, благословив їх, поставив хрест і помолився Богові, спустився з гори тієї, а тут пізніше з'явився Київ».

Насамперед із цього сказання вимальовуються три основні деталі:

1. Подорож Андрія та його учнів.
 2. Пророцтво Андрія: засяє благодать Божа, постане місто велике, Бог побудує тут багато церков.
 3. Дії Андрія – поставив хрест.
- Цітридеталі викликають низку логічних запитань. Якщо місто буде побудовано, то невже Андрій проповідує в безлюдній місцевості? З якою метою він прийшов туди зі своїми учнями? Що означає вислів «засяє благодать Божа»? Чи ставив взагалі хрест Андрій у той час, коли хрест ще не був символом християнства?

Звичайно, можна з легкістю відповісти на ці запитання за допомогою сучасного світогляду: якась «туристична група екстремалів», яка подорожує дикими і безлюдними лісами Гіпербореї, ставить хрести на горах і проголошує містичні пророцтва із дніпровських пагорбів про появу величезного мегаполіса з блискучими маківками й хрестами. Але не будемо себе заплутувати уявленнями, які перетерпіли 2000-річну трансформацію, а спробуємо розглянути основні можливі деталі розповіді з позицій самого Андрія. Це не так уже й складно. Досить звернутися до ключового документа тієї епохи, що сформував світогляд християн I ст. Це Святе Письмо. Є також й інші джерела періоду життя Андрія, яких достатньо для того, щоб зрозуміти це сказання.

ПОДОРОЖ АНДРІЯ ТА ЙОГО УЧНІВ

Яка мета подорожі апостола Андрія? Туристична поїздка в гори? Ні! Він виконує велике доручення Господа нашого Ісуса Христа: «Отож, ідіть і навчіть усі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все, що Я заповів вам...» (Матв. 28:19, 20). Отже, апостол проповідує Євангеліє людям, а не горам, організує церкви (громади віруючих людей) і готує учнів для подальшого служіння проповіді Благої вістки по всьому світу!

«Для чого б пішов у цю невідому пустелю апостол Андрій? – запитусь професор Голубинський. – Він міг піти туди лише тоді, коли б у нього не було справ у межах самого тодішнього світу й був вільний час ходити по пустелях. Але це, як кожен знає, було зовсім не так... Якби вести апостола в Русь навмисно, то потрібно було б вести його для проповіді християнства людям, а не для благословення ненаселених гір»¹.

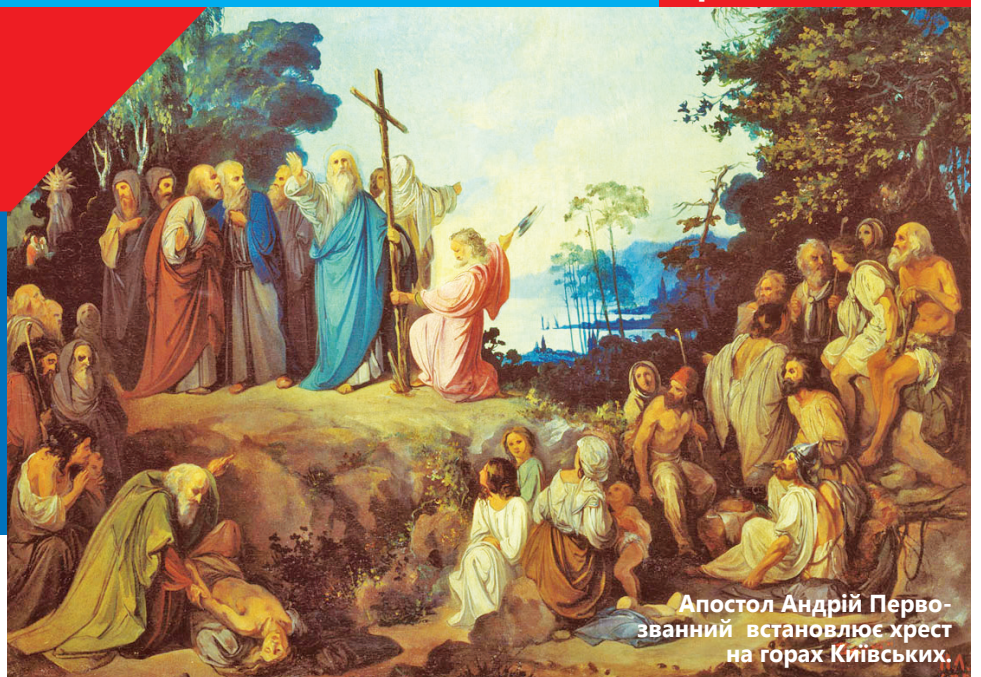
«ПОСТАНЕ МІСТО ВЕЛИКЕ»

Цікаво, що літописний варіант легенди уникає прямого проголошення Андрія просвітителем Русі. Апостол відвідує не Київ, а «гори Київські». Це цілком зрозуміло: у свідомості хроніста заснування Києва пов'язане з іменем історичного Кия, який жив на початку VII ст. Андрій не проповідує нову віру, а обмежується пророцтвом. Взагалі, з тексту невідомо навіть, чи було в той час якесь населення в районі майбутнього міста.

Утім історичні джерела й відкриття підтверджують факт наявності поселень за часів Андрія на території сучасного Києва. Відомий учений Руської православної церкви протоієрей Стефан Ляшевський у своїй книзі «Історія християнства в Землі Руській з I по XI ст.» заявляє: «На Придніпров'ї на рубежі нашої ери вже було безліч поселень і міст. Київ існував безперервно, починаючи з II ст. до н. е., а в I ст. н. е. там були вже три великі поселення на території нинішнього міста, і таким чином апостол Андрій, якби він туди приїхав, міг би благословити не лише Київські гори, як вважали раніше»².

«БОГ ПОБУДУЄ ТУТ БАГАТО ЦЕРКОВ»

Що мав на увазі Андрій, говорячи, що Бог побудує багато церков? Це стосується культових будинок чи співтовариства християн? Біблійна енциклопедія Брокгауза зазначає, що в апостольські часи слово «церква» тлумачилось так: «Церква – грецьке слово "еклесья" – означає збори членів громади. У Новому Завіті під словом *еклесья* передусім мається на увазі церква, тобто товариство людей (Дії 2:47; 1 Кор. 15:9; Колос. 1:18, 24), які визнають і сповідають Ісуса Христа Сином Божим... Церк-

Апостол Андрій Первозваний встановлює хрест на горах Київських.

ва – це громада «святим... і вірним в Ісусі Христі» (Ефес. 1:1). Члени цієї громади систематично зустрічаються для проведення богослужінь і підтримують спілкування у повсякденному житті (Дії 2:44–47). Щоб бути прийнятим у громаду, необхідно пройти обряд хрещення (Дії 2:41).

Церква з біблійного погляду – це ніяк не будівля, це люди. У I ст. н.е. Андрій аж ніяк не міг говорити про церкви як про будівельні спорудження. В історії християнства культові спорудження стали називати церквами значно пізніше. Більше того, «активне храмове будівництво розгорнулося після офіційного утвердження християнства в Римській імперії, тобто в IV ст. (римські базиліки й баптистерії, церква Гробу Господнього в Єрусалимі, церква Різдва у Вифлеємі)»³. «Коли почали будуватися перші церкви (християнські культові споруди – прим. ред.) у Причорномор'ї, точно не відомо. Найдавніші базиліки Херсонеса датуються другою половиною V ст.»⁴.

«ЗАСЯЄ БЛАГОДАТЬ БОЖА»

Вислів «засяє благодать Божа» наприкінці I ст. міг стосуватися лише просвітлення розумів людей Євангелієм Ісуса Христа, яке в змозі облагороджувати зачерствілі людські серця. Про це також пише апостол Павло в другій половині I ст. н.е. у своєму Посланні до Тита: «Бо для всіх людей з'явилася спасаюча Божа благодать; вона навчає нас, щоб відреклися безбожності й світських пожадань, жили чесно, праведно і побожно в теперішньому віці» (Тита 2:11, 12).

Утім як практично відбувалося просвітлення розумів Божественним Євангелієм? Звичайно ж, у результаті проповідування цього Євангелія послідовниками Ісуса Христа, а також через добрі справи, які вони безкорисливо робили для людей, котрі мали потребу в допомозі, підтримці та підбадьоренні. Як ми раніше з'ясували, якщо розглядати можливе пророцтво Андрія з позиції християн I ст., то в ньому він передрікав, що на території майбутньої Київської землі утвориться багато церковних християнських громад, життя яких буде змінено під впливом благодаті Божої. Тут апостол, імовірно, мав на увазі благодать і світло, які засяють на дніпровських землях від проповіді Євангелія його ж учнями. Адже сам Христос, колись звертаючись до Своїх учнів, метафорично сказав: «Ви – світло для світу. Не можна сховати міста, що стоїть на горі. І не запалюють світильників, аби поставити його під посудину, але ставлять на свічник, щоб світив усім, хто в домі. Тож нехай сяє ваше світло перед людьми, щоб вони побачили ваші до-

брі діла й прославили Отця вашого, що на небесах» (Матв. 5:14–16).

АНДРІЙ ПОСТАВИВ ХРЕСТ

Що ж за символ поставив Андрій на Київських горах? Чи міг він поставити там хрест? У наш час і в часи Нестора-літописця це виглядає досить правдоподібно. Сьогодні хрест є символом християнства. Та чи був хрест символом християнства за часів Андрія або хоча б протягом перших трьох століть історії християнства? Відповідь будь-якого історика християнства буде однозначною – ні! Хрест став символом християнства значно пізніше. У перші століття символом християнства був знак риби, за яким приховувалася монограма в самому слові «риба». Давньогрецьке слово «іхтис», що означає «риба», містило в собі початкові букви слів: Ісус Христос Божий Син Спаситель. Що ж тоді міг поставити Андрій на Київських горах, якщо не хрест? Уточнення можна знайти в інших літописах, які також розповідають про місіонерські подорожі Андрія.

Степенна книга митрополита Макарія свідчить, що Андрій, прибувши на слов'янську землю, де тепер розташований Новгород, «пробувши тут якийсь час, проповідував Слово Боже, водрузив і залишив свій жезл у селі, що називається Грузинові...»⁵. «Далі Андрій був на Ладозькому озері, на одному острові, і залишив там свій жезл...»⁶.

Якщо Андрій залишив щось на Київських горах, то це, найімовірніше, був його жезл, який давньослов'янською звучить як «кий», але ніяк не хрест. Але про це докладніше іншим разом.

Іван Огієнко писав: «Апостол Андрій, безумовно, був і проповідував на нашій землі. І ті самі християни, яких він навернув до Христа, уже ніколи не перекладалися в нас в Україні»⁷. Якщо це так, то які принципи сповідували послідовники апостола Андрія? Яка ж справжня віра наших батьків? Про це в наступних статтях із серії «Дорогами християнства в Україні».

1. Голубинский Е. История русской церкви. – М., 1901. т. 1, ч. 1. – С. 29.
2. Ляшевский С. История христианства в Земле Русской с I по XI в. – М.: Фаир-Пресс, Грант, 2002.
3. Брайчевский М. Ю. Утверждение христианства на Руси. – К.: Наукова думка, 1989 – С. 21.
4. Яковсон А. Л. Раннесредневековый Херсонес // МИА, 1959. – С. 63.
5. Малышевский И. Сказание о посещении русской страны апостолом Андреем // Владимирский сборник. – К., 1888. – С. 37.
6. Огієнко І. І. Українська Церква. – К., 1993. – С. 17.
7. Там же, с. 18.

Фрідріх фон Паулюс

Нюрнберзький процес був у розпалі. 8 лютого 1946 року російський адвокат Роман Руденко розпочав звинувачення. Зал суду був переповнений. Представники преси зайняли всі місця спереду. Послідовно сторона обвинувачення розгортала факти насильства проти Чехії, Польщі, Югославії та СРСР, факти насилля проти людства, проти невинних громадських осіб.

Ватажки нацизму протестували! Вони, мовляв, лише виконували накази. Свідоч-

тва супротивників не повинні зараховуватися, як докази. Тоді Руденко попросив викликати особливого свідка. У насталій тиші оголосили його ім'я: фельдмаршал Фрідріх фон Паулюс!

Коли звинуваченні почули це ім'я, вони збігли. Невже «Сталінградський маршал» тепер буде свідчити проти тих, хто зі спокійним серцем планував масові вбивства? Фортуна від них відвернулася. Їхній колишній соратник став свідком звинувачення.

Його свідчення з приводу дій СС відіграли значну роль у засудженні нацистських лідерів.

Найбільшим надбанням Христа є ми, колишні повстанці, співробітники сатани, які стали свідками захисту та виправдання Бога перед звинуваченнями узурпатора. Його голос кличе мене стати свідком на Його користь в процесі Великої боротьби. Від такої честі не можна відмовитися!

СУБОТА

 hope channel ukraine

або за телефонами
гарячої лінії

Більшість українців асоціює вислів «Християнство в Україні» з князем Володимиром та відомим хрещенням Русі, проте мало хто знає, що вістка Божа проповідувалась на наших землях задовго до приходу князя Володимира.

Мова: українська

Мудрая молитва

Господи, я прошу не о чудесах и откровениях, а о силе на каждый день. Научи меня искусству маленьких шагов. Помоги мне быть внимательным и вдумчивым, чтобы в пестроте будней вовремя заметить то, что станет для меня удивительным открытием и опытом.

Научи меня правильно распоряжаться ответственным мне временем и надели способностью отличать первостепенное от второстепенного. Я прошу о силе воздержания и о чувстве меры, чтобы не растратить свою жизнь попусту. Научи меня мудро планировать ход каждого дня, чтобы я хотя бы иногда мог полюбоваться просторами и вершинами и найти время для наслаждения прекрасным.

Помоги мне понять, что мечты – плохие помощники. Как мечты о прошлом, так и мечты о будущем. Помоги осознать, что мое пребывание здесь и сейчас – вот самая важная минута моей жизни.

Убереги меня от наивной веры, что все в жизни должно идти гладко. Подари мне сознание того, что все наши трудности и неудачи – это всего лишь естественная часть жизни, благодаря которой мы растем и развиваемся.

Напоминай мне о том, что сердце часто спорит с рассудком. Пошли мне в нужный момент человека, у которого хватит мужества сказать мне правду, но сказать любя!

Я знаю, что многие проблемы можно решить, умея ждать. Поэтому научи меня терпению.

Ты знаешь, как сильно мы нуждаемся в дружбе. Помоги мне быть достойным этого прекрасного и нежного дара. Даруй мне настолько большое сердце, чтобы в нужное время и в нужном месте я мог подарить кому-то необходимое тепло. Сделай меня человеком, который смог бы добратся до тех, кто «на дне».

Убереги меня от страха пропустить что-либо в жизни. Дай мне не то, чего я желаю, а то, что мне действительно нужно. Научи меня искусству маленьких шагов.

Метелик і брусниця

Євген Санін

Сів метелик-одноденка на багаторічну брусницю і почав захоплюватися усім, що зумів побачити:

– Яке добре і красиве сонце! Роса – ніяких самоцвітів не можна порівняти з нею! А луг який зелений, небо яке синє! А повітря? У мене навіть не вистачає слів, описати його! Одне лише можу сказати: слава Богу за все!

– Це ж треба: скільки років живу, і нічого цього не помічала! – подумала брусниця, а вголос сказала:

– Нічого, завтра ти до цього всього звикнеш!

– Завтра для мене вже не буде, – сумно відповів метелик, назавжди заплещуючи очі.

А брусниця із соромом зізналася собі, що майже за сто років вона не побачила і, найголовніше, не оцінила всього того, що встиг цей метелик за один єдиний день свого життя.

Тим, які люблять Бога, все сприяє до добра

І. Кулагіна

«...Отак і Дух допомагає нам у наших немочах; адже не знаємо, за що і як маємо молитися, але Сам Дух заступається [за нас] невимовними зітханнями. А Той, Хто досліджує серця, знає, які бажання Духа, бо Він заступається за святих з Божої волі. Знаємо, що тим, які люблять Бога, які покликані за Його передбаченням, все сприяє до добра» (Римл. 8:26-28).

Настав момент, коли я могла, дивлячись на людину, побачити, що її очі кувало в майбутньому. Захоплювалася парапсихологією. Одного разу після народження дочки відчула, що «вилітаю» з тіла. Сатана затягував мене у свої тенета, з яких неможливо було вибратись без Божої допомоги. Я добровільно ставала його слугою і знаряддям. Але Господь є Любов'ю і Милістю. Мій дівчинці не було ще й року, коли мій чоловік заявив, що подає заяву на розлучення. Він хотів, щоб народився хлопчик, а народилася дівчинка. Я не уявляла собі подальшого життя, знала, що зарплати вихователя не вистачатиме, щоб забезпечити маля усім необхідним, а тому припинялась, докладала нелюдських зусиль, щоб щось змінити, але все надаремно. Тоді я почала задумуватися про Того, Хто міг би знову втрутитися в моє життя, як це було раніше...

Одного разу на вулиці я звернула увагу на афішу про біблійні курси. Дивлячись на годинник, я зрозуміла, що вони якраз от-от почнуться. Господь усе влаштував, мій Господь! Він зло повернув на добро, виправив помилки. Коли я зайшла в зал, то побачила Ісуса. Точніше, я побачила проповідника, але в його голосі, жестах відобразився мій ГОСПОДЬ. Такого Господа я хотіла мати, розмовляти з Ним і вже нікуди від Нього не йти. Проповідник провів лише п'ять зустрічей, ми багато з ним розмовляли. Тоді я дізналася, що в Бога є Свій план стосовно мого життя. Я пройшла біблійні курси й прийняла хрещення.

За ці роки я стільки всього пережила, але зі мною завжди був поруч Той, Кому не байдужа участь кожного з нас, Хто бореться за нас, відстоє нас перед силами зла, захищає і милує. Одного разу в садовому будиночку батько від-

крив погріб, у якому сушилася картопля, витягнув з нього драбину і звільнив опори від кришки (арматуру, яка стирчала догори). Донька гралася з подружкою і не помітила, як стала задкувати в бік відкритого люка. Усе сталося миттєво. Донька упала в погріб і стояла між двома вістрями оголеної арматури так, наче її там обережно поставили. Усе обійшлося тільки переляком. Наскільки добрий Господь!

Через деякий час колишній чоловік повернувся до нас, приходив до мене на роботу, додому. Навіть плакав і умовляв його пробачити. Проте я на нього не злилась, а навпаки – була вдячна. Адже, якби не розлучення, я б, напевно, ніколи не дізналася про Бога. Він був противником віри, насміхався з неї, тому я не могла погодитися на повторний шлюб.

Минав час, мій колишній чоловік встиг знову одружитися і розлучитися, у тій сім'ї в нього народилася ще одна дочка. Ми познайомилися з його колишньою дружиною в суді, коли вирішувалося питання про аліменти. Вона виявилася в скрутній ситуації, і я запропонувала допомогти принаймні речами, з яких виросла моя донечка. Напевно, збоку це здалося б смішним, але мені було приємно хоч щось зробити для неї.

Донька росла і мріяла про тата, який би любив її, турбувався про неї. Інколи вона ділилася зі мною своїми мріями, а я змирилася із самотністю і говорила, що в неї найкращий Батько на землі – Господь, Котрий любить її понад усе на світі, все знає і ніколи не покине, щоб не сталося. Утім у Бога був Свій план. Він дав мені віруючого чоловіка, а доньці – батька. У нас хороша сім'я. Через рік народився син. Правду говорить Боже Слово: «Тим, які люблять Бога... все сприяє до добра» (Римл. 8:28).

Приятелі і ведмідь

Одного разу дорогою, що вела через темний небезпечний ліс, ішли двоє приятелів. Раптом із хащів з грізним риком перед ними вискочив величезний ведмідь. Один із хлопців, перелякавшись, одразу видряпався на дерево і сховався поміж гілками. Другий залишився на дорозі, і, побачивши, що утекти від дикого звіра неможливо, упав на землю і прикинувся мертвим, оскільки знав, що ведмеді не їдять мертвечини. Звір наблизився до нього, понюхав, заревів і спробував мордою перекинути. Бідолаха з усіх сил стримував по-

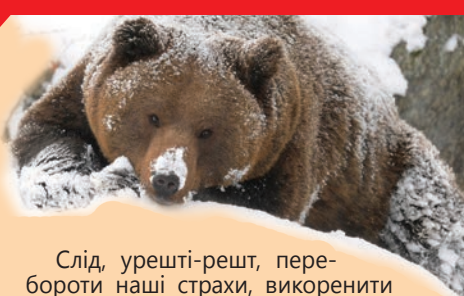
дих. Ведмідь і справді вирішив, що той мертвий, та й відійшов.

Перший приятель, побачивши, що ведмідь зник у хащах, зіліз із дерева і спитав друга:

– І що тобі прошепотів ведмідь на вухо?

– Він сказав мені, щоб я більше не вирушав у дорогу з приятелями, які, замість того щоб допомогти у небезпеці, накивають п'ятами.

Любов закликає забути про себе, вимагає довіри та цілковитої самовіддачі. Доведеться заплатити за всі невиконані слова, знехтувані почуття та безсонні ночі.

Слід, урешті-решт, перекоротити наші страхи, викоренити скупість, адже вони роблять неможливим справжнє почуття і не дають нам злетіти.

Настав час усвідомити наслідки байдужості, невиявлених почуттів, зокрема любові, якою ми нікого не зіграли, наших невиконаних обіцянок і даремно витраченого часу.

Отмечая десятилетие со дня выхода в свет газеты «Вечное Сокровище», редакция принимает добрые пожелания и отзывы любящих Господа читателей. Цель газеты – там, где нет мира, сеять мир, где раздоры – сеять любовь, где обиды – сеять прощение, где сомнения – сеять веру, доверие и верность Господу нашему Иисусу Христу. «Славьте Господа, ибо Он благ, ибо вовек милость Его» (Пс. 105:1).

Слово читателям...

Не могу найти слов, чтобы выразить, что значит это периодическое издание для меня и, наверно, для других. Читая эту газету, я вспоминаю слова из Библии о творении: «Ты устроил внутренности мои, и соткал меня во чреве матери моей» (Пс. 138:13), и я понимаю, что это издание – от любви Божьей, сотканное Духом Святым.

Ольга Мазниченко, г. Киев

ВЕЧНОЕ СОКРОВИЩЕ

Десять лет, как в Украине «Вечное Сокровище» явилось нам как весть. Торжествуйте, пойте вместе, все участники сей вести, Бога любящим привет!

Силой Божьей весть надежды
Пусть повсюду прозвучит,
А пороки и невзгоды
Нужно, братья, удалить.

Слава Богу, будем петь все вместе,
«Вечное Сокровище» представлено для нас,
В Трехангельской везде звучащей вести,
Что Иисус Христос народы спас.

Даниил Буз

Много лет я являюсь читателем вашей газеты. Очень благодарна редакции за этот богоугодный труд. Собранные мною газеты я передаю своим друзьям и знакомым. Многие из них пожелали регулярно получать газету, некоторые стали посещать церковь и обратились к Богу. Благодарность Господу за то, что через редакцию газеты «Вечное Сокровище» Господь сеет в грешном мире семена настоящей истины. Пусть Бог далее поддерживает вас и благословляет ваш труд.

Екатерина Симоненко, г. Кировоград

ЖАТВЫ МНОГО, А ДЕЛАТЕЛЕЙ МАЛО

«...Итак, делайте Господина жатвы, чтобы выслал делателей на жатву Свою» (Лк. 10:2).

Дорогая редакция газеты «Вечное Сокровище», люблю и молитвенно поддерживаю всех, кто трудится на ниве Божьей, кто сеет Его живое Слово, невзирая на трудности и преграды, которые обязательно возникают на пути сеятелей истины. Это поистине благословенный труд, поэтому в этот юбилейный месяц хочу выразить всем работникам редакции свою признательность и уважение. Помните, дорогие, что «сеющий в дух, от духа пожнет жизнь вечную» (Гал. 6:8). Верю, что добрый Бог произрастит все семена Своей истины, которые падают как на благодатную почву, так и на каменистую, и в тернии при дороге. Так хочется, чтобы много голосов славilo Имя нашего Бога уже здесь, на земле, и, конечно же, в Вечности. А для этого необходимо трудиться, не останавливаясь ни на мгновение. И потому дети Божьи, которые однажды посвятили себя на служение и пережили чудесное рождение свыше, не должны останавливаться на избранном пути, но идти вперед по той узкой тропе, которую проложил Иисус Христос каплями Своей искупительной крови. Конечно же, не все могут оставить обжитые места

и уехать или уйти куда-то, чтобы донести весть спасения творениям Божиим, и причин для это множество. Но достаточно только оглянуться вокруг, и мы увидим, сколько духовной работы необходимо выполнить среди родных, соседей, близких и знакомых.

С радостью и одобрением наблюдает наш Небесный Отец за своими старательными помощниками. Хочу рассказать об одном из них, нашем брате в Господе Михаиле Поперечном. Он уже не молод, плохо видит, не всегда понимает, почему в его жизни происходят те или иные события. Но он твердо верит Господу и желает донести чудесный дар веры своим односельчанам. Он хочет, чтобы жители с. Рахны-Лесные услышали зов Христа, взывающего к ним со страниц газеты «Вечное Сокровище», а потому постоянно, без усталости распространяет газету, как истинный сеятель добра и правды Божьей. Люди, принимая периодику из рук Михаила, становятся одной семьей, которую объединяет любовь Христа. Когда я вижу его, идущего от дома к дому в дождь, холод или зной, в то время как многие, более молодые, просто отдыхают, мне становится стыдно перед Богом, что я просто наблюдаю, вместо того, чтобы пойти трудиться. Я тоже хочу отдавать все силы духовной работе.

Пусть Небесный Отец объединит нас всех для служения своим ближним.

Татьяна Новиченко, с. Рахны-Лесные, Винницкой обл.

Широ вітаю дорогих видавців газети «Вічний Скарб». Дякую Богові, що Він подарував Україні християнську газету і що кожен може її придбати. Свого часу, шукаючи гарну періодику, я натрапив на «Вічний Скарб». Багато років від мене Господь через труднощі і переживання по життю. Слава Йому, що Він допоміг мені до цього місяця, а ваша газета постійно зміцнювала мене у вірі, потішала, пояснювала незрозумілі місця Біблії. Дякую вам, дорогі видавці.

Петро Лісовий, м. Володимир-Волинський

Мені не просто охарактеризувати ті зміни, які сталися зі мною під впливом читання християнської газети. Особливим моментом в поточному році були відвідини програми Церкви адвентистів сьомого дня. Привітність і щирість братів і сестер вражала.

Їхня гостинність і доброта наповнили моє серце теплом Божої любові. Одна з присутніх там жінок стала для мене подругою. Ми часто спілкуємося, молимося, підтримуємо одна одну.

Мені приємно, що тут говорять про те, яким чудовим, великим і могутнім є наш люблячий Господь. Коли людина сприймає серцем істину Спасителя, тоді там зникає все погане і грішне. Я не можу відокремити газету від життя і прагну максимально виконувати те, що наказав мені Христос. У ці святкові ювілейні дні хочу побажати всім славити Бога, готуватися до Його Приходу.

Олена МУЛЯР, м. Заставна, Чернівецької обл.

Цього року у мене відбулося багато нових знайомств. І це все завдяки газеті «Вічний Скарб». Я тепер краще розумію усе, що нас оточує, що проміне і врешті-решт скінчиться. Земна сторінка історії незабаром перегорнеться і розпочнеться вічність, а тому не слід особливо прив'язуватися до всього тлінного і тимчасового. Я по-

чуваю себе інструментом у Божих руках і хочу виправдати цю довіру. Я охоче розповідаю людям про незрівнянний подвиг Сина Божого на Голгофі, роздаю газети.

Бажаю всім твердо стояти на засадах Божого Слова, не вірити хибним вченням, пам'ятати, що наш дім – на Небесах.

Семен ХЛИСТОВ, м. Миколаїв

Благодарю Бога за то, что правительство не запрещает христианские издания в Украине. Не перестаю восхищаться милостью Господа к нашему народу, благодаря которой и у нас есть христианское радиовещание, телевидение, журналы, книги и газеты.

Важное место в этом перечне занимает газета «Вечное Сокровище», через которую Сам Господь открывает Свою Истину многим людям. Несмотря на всеобщий кризис, добрый Бог дает издательству «Джерело життя» средства и возможности для продолжения выпуска газеты «Вечное Сокровище».

Я учился в Адвентистской духовной семинарии, и эта учеба принесла мне большие благословения в изучении Слова Божьего и в личном духовном росте. Я люблю свою работу и благодарен Господу за то, что Он призвал меня на этот благословенный труд. Много внимания и времени я уделяю организации дела распространения христианской газеты. В этой работе у меня много помощников – членов общины. Да благословит нас Господь, чтобы мы использовали каждый момент нашей жизни для свидетельства, проповеди, возвеличивая Иисуса Христа как словом христианской периодики, так и всей своей жизнью.

Хочется процитировать слова апостола Павла: «Но благодарение Богу, Который всегда дает нам торжествовать во Христе и благоухание познания о Себе распространяет нами во всяком месте» (2 Кор. 2:14).

Поздравляю редакцию газеты с десятилетним юбилеем!
Павел ЕРЕМЕНКО, пастор

Життя складне, бо весь час вимагає від нас правильного вибору шляхів. Важливо шукати дороги, яка веде до щирої любові, ревного служіння Богові і позитивних стосунків з ближніми. Коли я мала переживання і сумніви, на мене особливо вплинули Слова Господа, записані у пророка Ісаї: «Не бійся, Я з тобою...». На цю тему я читала багато статей в газеті «Вічний Скарб». Особливо мені запам'яталася стаття одного автора про пальму із Псалма 91:13. Вона була надрукована років п'ять тому, але я й досі пам'ятаю, що пальма цвіте там, де інші дерева не можуть вижити, що пальму не лякає спека, оскільки її коріння дуже глибоко знаходиться в воді. Крім того, поживні речовини в неї рухаються не під корою дерева, а в серцевині. Коли на пальму дують вітри, вона згинається, а потім випростовується. Вона не тільки цвіте, а й плодоносить.

Тож будемо схожими на пальму, будемо цвісти і плодоносити для нашого Господа.

Симона Петренко, м. Чернівці

По провидению Божьему в мой ящик попала ваша газета. И вот уже целый год я с радостью изучаю и простые, и сложные библейские истины, одинаково значимые для моей жизни.

Поэтому от всей души хочу поздравить редакцию газеты «Вечное Сокровище» с десятилетним юбилеем. Пусть читают газету и получают такое же наслаждение, как я, другие люди. А вот мое поздравительное слово в стихах.

Спасибо, вестница родная,
Что ты к нам с помощью спешишь,
И все, что знаешь, – не скрываешь
И людям Божий свет даришь.
Средь наших бед в сей трудный час
Ты посылаешь подкрепление,
Ты видишь сложности у нас
И учишь все нести с смиренем.
Лишь ты, газета дорогая,
Мне в жизни сложной помогай,
Всегда даруешь Твой совет
Надежды ты вселяешь свет.

Клавдия Семеновна Мороз, 80 лет, г. Киев

Читаю газету постоянно, сумую, якщо вона часом запізнюється або губиться на пошті. Тоді я телефоную до редакції і прошу виправити становище. Я літня людина, в основному сиджу вдома, болять ноги. Тому для мене єлей на душу – свіжий номер газети, нові статті і вірші. Зараз свобода, але з пророчтва відомо, що ще настануть часи гоніння за віру. Тож варто тепер запастися знаннями Слова Божого, а в цьому якраз і допомагає газета.

Ганна Семенчук, м. Кременчук

Приветствую вас, дорогие работники редакции газеты! Все вы – прекрасные ее сотрудники, труженики на Божьей ниве. Пусть Господь хранит вас, дает вдохновение, терпение и силы.

Я каждый месяц благодарю вас за новый номер газеты «Вечное Сокровище», а нынешней весной благодарю Господа за все 120 номеров, которые регулярно радовали меня. Поэтому я сердечно поздравляю газету с прекрасным юбилеем и вслед за апостолом Павлом повторяю слова, записанные в Послании к филиппийцам 4:19 «Бог мой да восполнит всякую нужду вашу, по богатству Своему в славе, Христом Иисусом». Посылаю, как всегда, мое скромное даяние для распространения святого Божьего Слова через газету, чтобы еще больше душ обратилось к Господу и было спасено.

Ксения Карпачева, г. Бердянск

Уменя есть мечта, о которой я молюсь уже давно. Дело в том, что я наряду с другой христианской литературой распространяю газету «Вечное Сокровище». Мне очень хочется, чтобы через эту газету многие приходили к Богу, чтобы статьи и стихотворения, напечатанные на страницах газеты, помогали людям меняться, находить выход из трудного положения. Поэтому я буду стараться работать более активно, более плодотворно, чтобы донести истину о спасении во Христе большому количеству читателей с помощью газеты «Вечное Сокровище».

Нина Мазур, с. Борянка, Киевская обл.

Сьогодні нам важко уявити своє життя без друкованої періодики. Газети читають майже всі. Хтось переглядає політичні новини, хтось у постійному пошуку сенсацій та пліток, іншим до вподоби спортивні чи культурні видання. Але в житті кожного з нас настає мить, коли ми втомлюємося від бурхливого потоку різноманітної інформації і нестримно хочеться доторкнутися до чогось світлого і доброго, зали-

шити позаду шалений ритм сьогодення і зануритися у спокій.

Уже впродовж десяти років читачі газети «Вічний Скарб» мають можливість переконатися в тому, що це саме те видання, яке налаштує на хвилю глибоких роздумів та вражаючих відкриттів. На її сторінках ми зустрічаємо цікаві історії з життя, а віршовані рядки, одного разу запавши в душу, залишаються там назавжди.

«Вічний Скарб» – це газета без вікових обмежень. Її з однаковою цікавістю читають і літні люди, і молодь. Тут можна знайти і «цікавинку», і пораду до часу.

Хтось, звичайно, може заперечити, мовляв, є багато інших газет з порадами, цікавими фактами і віршами, але «Вічний Скарб» має незаперечну перевагу – увага кожного читача зосереджується головним чином на Тому, Хто є Початок і Кінець. Господь є осередком кожної статті, кожного поетичного рядка.

Виконуючи служіння на ниві Господній, мені часто доводиться знайомитися з людьми і деколи розпочати розмову буває складно. А коли даруєш людині газету – з'являється тема для розмови, звичайно ж, духовного спрямування. Навіть коли спілкування нетривале, залишивши газету, знаю, Дух Святий торкнеться цього серця.

Часто газета «Вічний Скарб» виконує функцію мостика, який виявляє інтерес читачів до книги-бестселера «Велика боротьба» та інших книг духовного спрямування, а також періодичних видань на зразок «Скарбничка», «Моя здорова сім'я», «Флешка» та інших. А найголовніше, у читачів виникає бажання читати і досліджувати Святе Письмо самостійно чи з допомогою біблійних уроків «Так говорить Біблія», «Нове життя», «Сила відродження», «Таємниці пророцтва Даниїла» та інших.

Інколи достатньо ввійти в дім до незнайомої людини, привітатися і просто показати газету, як відразу ж двоє незнайомих людей стають тими, у кого безліч тем для розмов, начебто знають один одного багато років. Я вдячний Богові, а також працівникам видавництва «Джерело життя» за таку турботу про вістку Євангелія, що Слово Господнє, Біблія, є основним акцентом у видавничій справі. «І проповідана буде ця Євангелія Царства по цілому світові, на свідectво народам усім» (Матв. 24:14).

На жаль зустрічаються люди, які не виявляють інтересу до християнської періодики і відмовляються прийняти «Вічний Скарб» навіть у подарунок. Але тираж у 100000 примірників говорить сам за себе. Є багато людей, котрих приваблює розумне, добре і вічне. Ті, хто підписує газету «Вічний Скарб», читають її не заради читання, а тому, що струн серця торкається Божої істини, незаперечної і незмінної. Саме вона може напувати спраглу душу, дати мир і спокій.

Бажаю всім читачам все більшого пізнання і прийняття Господніх істин. Нехай відповіді на молитви і досвіди з Богом будуть не лише на сторінках улюбленої газети, а й у вашому житті. Нехай люблячий Господь по Своїй великій милості доповнить всяку вашу потребу і дасть вам мир.

Шопський Віталій

Во многих уголках нашего мира христианство считается источником силы, единственной целью которой – помочь человеку справиться с его трудностями. Христианское понимание спасения от греха, к сожалению, чуждо большинству традиционных религий. И поэтому очень важно, чтобы в этих отдаленных уголках каждому была доступна христианская газета как одно из средств воспитания и познания Божьей истины. Стоит отметить, что всесторонний рассказ о великой борьбе между Христом и сатаной помогает нам сформировать определенную модель понимания нашего места в мире. Именно эти важные истины освещает газета «Вечное Сокровище».

Незаметно пролетели десять лет с момента выхода первого номера. Пусть Господь благо-

словит всю христианскую периодику и держит это великое дело в Своих руках вплоть до Своего славного Пришествия!

Геннадий Коробко

ЧИТАЙТЕ БИБЛІЮ СЯТУ!

Читайте Біблію святу,
На сторінках якої
Слова, як іскорки ясні
Надії і любові.
Читайте Біблію святу,
Розважно, молитовно,
І за спасіння дякуйте,
Збагачайтесь духовно.
Читайте Біблію святу,
Знаходьте в Божім Слові
Незгасний потяг до життя,
До Божої любові.
Скарбом живим є книга ця,
Досліджуйте ж, вивчайте!
Її натхненник – Святий Дух,
До Правди залучайтесь.

ВИДАВНИЦТВО

Ваш труд є цінним в очах Бога,
Ваш труд важливий для людей,
Хоч це не легка дорога,
Тримайтесь Біблій ідей.
Трудіться вірно для Христа,
Трудіться завжди, в дощ, негоду,
Ведіть людей до каяття,
А Бог освітіть вам дорогу.

Ольга Марочко, смт. Лужани, Чернівецької обл.

Первое знакомство Владимира Ивановича Глушко с газетой «Вечное Сокровище» состоялось десять лет тому посредством почтового ящика. Чья-то добрая рука опустила туда христианскую газету, которая серьезно заинтересовала хозяина дома. Особенно интересны ему были стихи на библейскую тему, наверное, потому, что он сам увлекался поэзией. Со временем, под влиянием тематики духовных статей газеты, Владимир Иванович стал переосмысливать свое мировоззрение, что нашло отражение в его стихах, один из которых предлагаем ниже.

МОЛИТВА – ПОКАЯНИЕ

О тайне жизни, любви и вере
Знать каждый хочет в какой-то мере.
Что значит счастье? А что же грех?
Такой вопрос волнует всех.
Я не герой, хотя отважен,
Вопрос о Боге мне был неважен.
Я жил, как все: порой беспечно...
Не думал я о жизни вечной.
Я осуждал, кто верил в Бога.
Да их не так и было много!
В грехах родившись, я жаждал жизни,
И с гордым видом служил Отчизне.
Когда один в мирском покое
Я прожил день и был спокоен.
Понять не мог, мировоззреть...
Тут время – годы, чтоб прозреть.
Хочу от дел мирских «проснуться»,
Взываю к Господу: «Всевышний,
Я каюсь в том, что духом нищий.
И вот теперь, в Тебя поверив,
Раскрыв, вхожу в святые двери.
Молитву шлю, Святой Владыко...
Душа болит и плачет криком». В каком бы ни родился веке,
Бог с нами – в каждом человеке!

Владимир Глушко

Кожної зими мільйони людей переживають декілька неприємних днів, присвячуючи їх боротьбі з простудними захворюваннями та грипом. Такі симптоми, як біль у горлі, нежить, кашель, висока температура, можуть спостерігатись у хворих протягом тижня й довше. Як потогінний і відхаркувальний засіб у лікуванні гострих респіраторних захворювань і грипу часто використовують відвари та настої з квіток бузини.

Ця чудодійна... БУЗИНА

Європейська або чорна бузина (*Sambucus nigra*) – листяний чагарник, який належить до сімейства Адоксових. Іноді він досягає 9 м висоти, його природний ареал – вся Європа та країни Центральної Азії. Представник цього ж роду, бузина північноамериканська (*S. canadensis*, низькорослий чагарник), росте переважно на території Канади на північному сході Сполучених Штатів.

Плоди бузини – маленькі, соковиті чорно-фіолетові ягоди діаметром до 7 мм – містять багато антиоксидантних сполук, які називаються антоціанами. Ці ягоди багаті на вітаміни А і С, калій, залізо і флавоноїди.

Ягоди бузини дозрівають у серпні-вересні. Придатними для вживання вони стають після того, як їх зварять. Як і чорниці, ягоди бузини можна включати до складу різних чаїв, а також використовувати як начинку для пирогів, кексів-«маффінів», млинців. Із цих ягід часто роблять джеми, желе.

ІСТОРІЯ ЗАСТОСУВАННЯ

Висушені суцвіття або ягоди згаданих вище видів бузини з давніх часів є складниками лікарських засобів. Давні єгиптяни збирали квітки бузини для виготовлення лікувальних мазей і лосьйонів для шкіри (для покращення кольору обличчя і як допоміжний засіб при лікуванні екземи), а також мазей від опіків, гнояків, для загоювання ран і синців.

Корінні жителі Америки використовували суцвіття, ягоди, кору та листя бузини для приготування трав'яних настоїв. Чай з внутрішньої кори бузини північноамериканської індійці вживали як сечогінний і проносний засіб. Із цією ж метою використовувалися і ягоди бузини. Було також добре відомо, що бузина має і протизапальну дію. Для індіанців Америки цей чагарник був такою собі «домашньою аптечкою».

У Бельгії та Франції бузина використовувалася як діуретик, в Англії з її

допомогою лікували звичайну застуду. У США та Канаді її часто змішували з листям м'яти перцевої для лікування респіраторних захворювань і зниження температури тіла.

Бузину як потогінний засіб часто використовували і в традиційній грецькій медицині.

ЛІКУВАЛЬНІ ВЛАСТИВОСТІ

Клінічних досліджень властивостей препаратів бузини на людину, на жаль, небагато. На початку 90-х років минулого століття ізраїльським вченим вдалось отримати збагачений флавоноїдами екстракт бузини європейської. Згідно з результатами невеликого дослідження, проведеного 1993 року, цей екстракт полегшує симптоми грипу і сприяє швидкому одужанню.

На сьогодні приготовані з квіток бузини чаї рекомендують для лікування гострих респіраторних захворювань, особливо на початковій стадії, загальному нездужанні при появі болю в горлі. Найчастіше в медицині використовують саме суцвіття бузини. Крихітні жовтуватобілі квітки зі слабким специфічним запахом зазвичай з'являються у червні або липні. До речі, промисловий збір суцвіть проводять у країнах Східної Європи й у Великобританії.

Німецька консультативна комісія «Е» (підрозділ німецького органу охорони здоров'я – прим. ред.) повідомляє, що квітки бузини чорної забезпечують ефективну допомогу при гострих респіраторних захворюваннях і підвищеній температурі тіла, а також при бронхіті. Приготовані з суцвіть бузини препарати можуть збільшити секрецію бронхів при лікуванні застуди. Крім того, лабораторні дослідження демонструють протизапальну активність і ді-

уретичну дію препаратів із квіток бузини. Вважається, що терапевтичний ефект квіток бузини обумовлений значним рівнем вмісту в них флавоноїдів, тритерпенів і біологічно активних фенольних сполук.

Для приготування лікувального чаю дві-три чайні ложки висушених квіток бузини кип'ятять на малому вогні в ½ стакана води протягом 10 хвилин. Чай із квіток бузини має характерний солодкуватий-ідкий смак. Можна приймати дві-три кружки такого чаю на день без побоювань. Також цей трав'яний чай зробить приємнішою процедуру полоскання горла або промивання очей.

ПОБІЧНІ ДІЇ

Повідомлень про якісь побічні дії у разі використання цієї рослини як лікувального засобу поки що не було. Варто пам'ятати, що листя і недозрілі ягоди помірно ядовиті й можуть викликати нудоту та блювання. Висушені ж квітки або достиглі, а також відварені ягоди не шкідливі. Проте, зважаючи на їхні діуретичні властивості, надмірне або тривале їх вживання може викликати гіпокаліємію (зниження концентрації іонів калію в крові – прим. ред.).

Застосування суцвіть бузини безпечно й ефективно при лікуванні гострих респіраторних захворювань, грипу, бронхіту та деяких інших захворювань, які супроводжуються підвищеною температурою тіла. Чаї із квіток бузини також мають сечогінну дію.

Бузину чорну не слід плутати з бузиною трав'янистою (*S. ebulus*), ядовитою рослиною, усі частини якої містять амігдалін. Одним із продуктів розпаду цієї речовини є синильна кислота.

Крем-суп із зеленого горошку

Цей весняний суп має незвичайний смак і тішить своїм яскравим зеленим кольором.

Інгредієнти:

- заморожений зелений горошок – 500 г;
- маленький кабачок – 1 шт.;
- ріпчаста цибуля – 1 шт.;
- овочевий бульйон – 1,5 л;
- вершки 20% – 200 мл;
- сіль за смаком;
- спеції за смаком;
- рослинна олія – 1-2 ст. л.;
- борошно – 1 ст. л.;
- грінки для подачі.

Спосіб приготування:

Очищену та нарізану цибулю підсмажте на олії. Додайте шматочки кабачка і тушуйте до м'якості. Потім висипте заморожений зелений горошок і готуйте 10 хвилин. Якщо потрібно, долейте трохи води. Посоліть. Подрібніть овочі в блендері, додайте трохи овочового бульйону. Обсмажте столову ложку борошна в рослинній олії. Постійно помішуючи, додайте трохи гарячого бульйону, потім подрібнені овочі, після цього поступово влийте весь бульйон. Суп, помішуючи, доведіть до кипіння, а потім відставте вбік. Для грінків хліб наріжте кубиками і підсушіть у духовці чи на сковороді. Суп слід подавати гарячим, посипавши грінками.

Зелений суп-пюре

Інгредієнти:

- На 4 порції
- 1 ст. л. оливкової олії;
 - 1 цибулина, дрібно нарізана;
 - 1 зубчик часнику, дрібно порізаний;
 - 200 г картоплі, очищеної і порізані кубиками розміром 2,5 см;
 - 700 мл овочового бульйону;
 - 1 маленький огірок, порізаний на шматочки;
 - 80 г посівної хрінниці (крес-салату);
 - 125 г зеленої квасолі (тонкої), розрізаної вздовж (навпіл);
 - сіль.

Спосіб приготування:

Цей свіжий суп з квасолею, огірком і посівною хрінницею можна подавати теплим або холодним у спекотний день. У великій каструлі нагрійте олію. Додайте цибулю і часник, обсмажуйте 3-4 хвилини до м'якості. Додайте картоплю і готуйте, помішуючи, 2-3 хвилини. Додайте бульйон, доведіть до кипіння і варіть 5 хвилин. Додайте в каструлю огірок і готуйте ще 3 хвилини, доки картопля не буде м'якою. Перевірте, проткнувши кінчиком ножа. Додайте посівну хрінницю і дайте їй пов'язати в каструлі. Потім перекачайте суп у кухонний комбайн і збийте в пюре. Якщо у вас немає комбайна, перед тим як додати посівну хрінницю, розімніть суп в пюре картоплею або пропустіть через сито, потім дрібно поріжте посівну хрінницю і додайте в суп. В окремій каструлі варіть квасолю у воді або на пару протягом 3-4 хвилин до м'якості. Додайте квасолю в суп, приправте і прогрійте.

